

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB23 : 1851

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB23 : 1851", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2007 , s. 77.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb23-txt-shoot-n197.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 24

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Mit Forhold til det Bestaaende og Intriguen mod mig.

1) Min Paastand har aldrig været i Retning af »Læren«; jeg mener, at Læren det er meget ordentligt.

Anm Alene heraf vil man see, at det ikke kunde ligge i min Interesse at stifte Partie, Sect og Deslige; thi det er ingen Lære-Differents Talen er om.

2) Min Paastand (som jeg dog aldrig gjør directe ell. med Myndighed) er i Retning af det Existentielle: at man paa Existentserne kan see, at der egl. ingen Christendom er, eller meget liden. Forkyndelsen er forsaavidt en Tvetydighed (hvad ypperligt kan sees paa Mynster): i »stille Timer« sværmer man i høie Forestillinger – saa gaaer man hjem og siger til sig selv: saaledes kan det naturligviis ikke gaae til i det practiske Liv – istedetfor Xstdom just er: at det skal i Virkelighed gøres.

Anm Man vil see hvorfor jeg saa meget bruger et Digterisk. Hvis jeg ikke brugte det. Da maatte jeg enten selv være det Absolute, Idealet (hvilket jeg er længst fra) og saa bruge absolut Myndighed, eller jeg maatte gjøre mit Existentielle til Maximum, selv glemme at stræbe, for saa at dømme Andre. Det er Sværmerie og Hovmod; i dets Sted anbringer jeg Idealerne digterisk. Men jeg anbringer dem, de blive hørt. Mynster derimod [vil] have dette fortiet, vil en bevidst Separation mellem de stille Timer og det daglige Liv, medens jeg vil, at det Religieuse skal høres midt i det daglige Liv, i sin Idealitet, der dømmer mig selv, at jeg er ufuldkommen og maadelig.

3.) For at gjøre Alt, hvad jeg formaaede for ikke hverken at collidere med det Bestaaende eller gjøre det mindste Skade men kun Gavn: har jeg bestandigt bevaret mig som Enkelt, stødt Tilnærmelse fra mig, derved forbitret Mange – ak det var i Iver for det Bestaaende, hvem en saadan Stræben som min kan blive farlig saasart det bliver Partie.

4) Den Fare som truer det Bestaaende i disse Tider, er: Mængde, det Numeriske, Partier, Secter. For at sikkre sig, maa alt dette Numeriske splittes ad. Saaledes skulde det religieuse Bestaaende bruge sine Officianter. Men det er et utaknemligt Arbeide, man udsætter sig for at blive ilde lidt, anseet for stolt o: s: v. Ingen vil, det Bestaaende beiler selv, trods noget Partie, til Folkegunst og det Numeriske. Det vil sige der er egl. ingen Regjering; og Mynster er et Exempel herpaa.

Saa har jeg, atter i Selvfornegtelse tjenende det Bestaaende, paataget mig hele denne Forretning, udsat mig dobbelt for at blive ilde lidt, da jeg jo ikke engang kan siges at gjøre det paa Embedsvegne. Paa den anden Side, uden at nyde det Tilhold og den Betyggelse at være Embedsmand.

Intriguen.

Det sees nu let, hvorledes den kan anlægges. Hos det Bestaaende har jeg forsaavidt ikke Tilhold, som jeg ikke har havt Profiten af et Embede, eller Kjendeligheden deraf. Paa den anden Side, tjenende det Bestaaende, har jeg lagt mig ud med Mængden. Nu støder det Bestaaende til mig, saa er jeg som opgivet.

Jeg vil blot vise det; thi, med Guds Hjælp skal jeg nok styre.

Men at det kunde være Intriguen, maa man fatte en Formodning om ved at see Mynster i sin sidste Bog pointere Goldschmidt paa min Bekostning.

#